

CARL THOMAS

ASZTRÁLSIK-ISTENEK VILÁGA

Fáradt volt már. Nagyon fáradt és öreg. Mégis könnyedén és sebesen suhant az alagúton át, ám ez a legcsekélyebb erőfeszítésébe sem került. A folyosó egyre tágult, a végében növekvő fényesség várta. Repült, mint a madár, és a szívét öröm járta át. Könnyűnek és szabadnak érezte magát. Boldog volt.

Ahogy száguldott, néha-néha ismerős képek villantak be tudatába. Emlékek. Igen, gyakran szép emlékek. Eszébe jutott, hogy kiket hagyott hátra és mit veszíthet.

Visszaforduljon? Igen, megtehetné... Ha akarná... Ha lenne elég ereje hozzá, hogy szembeforduljon az áramlattal, ami magával ragadta. Tudta, hogy még nem késő és képes lenne rá. De túl fáradt volt most ehhez és túl boldog. Aztán majd idővel a többiek is követni fogják. Lassan ők is eljönnek utána.

Na, igen, előbb-utóbb mindenkire sor kerül. Nem kell izgulni. Végül is a túloldalon ismét együtt lesz a régi csapat.

Amint az alagút szélesedett, egyre szabadabbnak érezte magát, mint a rab, akiről lehullnak láncai. Érzékei kezdtek kiteljesedni. Megszűntek a gátak, eltűnt a szorongás és a harag, ami azelőtt a szívében lakozott. Nem volt több korlátozó tényező, mindent elhagyott. Egyszerűen levedlette magáról, mint rák a páncélját. Úgy döntött, új életet kezd, mielőtt elér a folyosó végére. Még soha nem érezte magát ilyen boldognak, mint most. A lelke tele volt szeretettel. Öreg volt és mégis úgy érezte, hogy még előtte áll az igazi élet.

A fényesség az alagút végén közeledett... és végre nagy lendülettel behuppant, mint a csúszdázó kisgyerek a vízzel teli medencébe. Lebegett. Örömmámorban úszott. Szinte újjászületett. A káprázó fényen kívül nem érzékelt semmi egyebet, de azt tudta, hogy olyan helyre került, ahol megszűnnek a természet törvényei.

Csend, nyugalom és béke. Furcsamód nem nagyon érezte a testét, csak valamiféle szibbadás futkározott rajta.

Aztán átsuhant egy gondolat, valami déjà-vu érzés: ehhez hasonló élményben már

-
- Az Asztrálsik mindenféle univerzumot magában rejt, sőt még túl is nő azokon.

Íme egy példa: egy 2 dimenziós és egy 3 dimenziós élőlény élettere azonos lehet, de az előbbi nem képes érzékelni az utóbbi dimenziótöbbletét, míg a 3 dimenziós érzékeli a 2 dimenziót, mivel az a részét képezi és túlhalad azon. Így lehet ez a magasabb síkokon is.

Még egy példa: adva van egy négyzet alakú sík lap és egy térbeli kocka. A sík lap kétdimenziós kiterjedésű, a kocka pedig három. A sík lap nem tudja, hogy milyen érzés háromdimenziósnak lenni, hiszen az alacsonyabb kiterjedésű létformában létezik; a kocka viszont tudja, hogy milyen a két dimenzió, mert olyan lapokból áll.

Végül egy harmadik példa: az ember három dimenzióban él, így fel nem foghatja, hogy milyen az ettől magasabb szintű lét, a nagyobb kiterjedésű dimenzió. Úgy gondolja, hogy nem is létezik több, hiszen sehogy sem tudja érzékelni azt. Pedig létezik és az kizárólag a Teremtő tulajdona. Ez a sok kiterjedési forma egyaránt magában foglalja az egy-, a kettő-, és a háromdimenziós élettereket is. Ezért van az, hogy míg az ember nem érzékelheti közvetlenül a fizikai érzékszerveivel Isten jelenlétét, addig Ő tud mindenről, ami alacsonyabb síkokon történik.

volt része nem is egyszer. Azt nem tudta, hogy mikor, de már megtörtént vele egyszer. Már egyáltalán nem volt fáradt, sőt inkább kifejezetten fiatalos és energikus. Ilyen erősnek még nem érezte magát.

– Anya...! – ez volt az első reakciója. Meglepődött a saját hangján, mert nem is hang volt ez igazán, hanem gondolat.

– Anya...! – szólt újra. – Anya?!

– Igen, itt vagyok – állt össze a válasz a tudatában, amit a gondolatai lágy, kellemes hanggá rekonstruáltak.

– Anya, hová kerültem?

– Itthon vagy, fiam! Hazajöttél újra.

– És te hol vagy? Nem látlak.

– Pedig itt vagyok – szólt a hang a fényáradatból. – Meg kell tanulnod használni a kibővült érzékeidet. Méghozzá egyszerre.

– Hogyan...? Ezt nem egészen értem.

– Hallani már megtanultál, és ez nagy eredmény. Idővel többre is képes leszel.

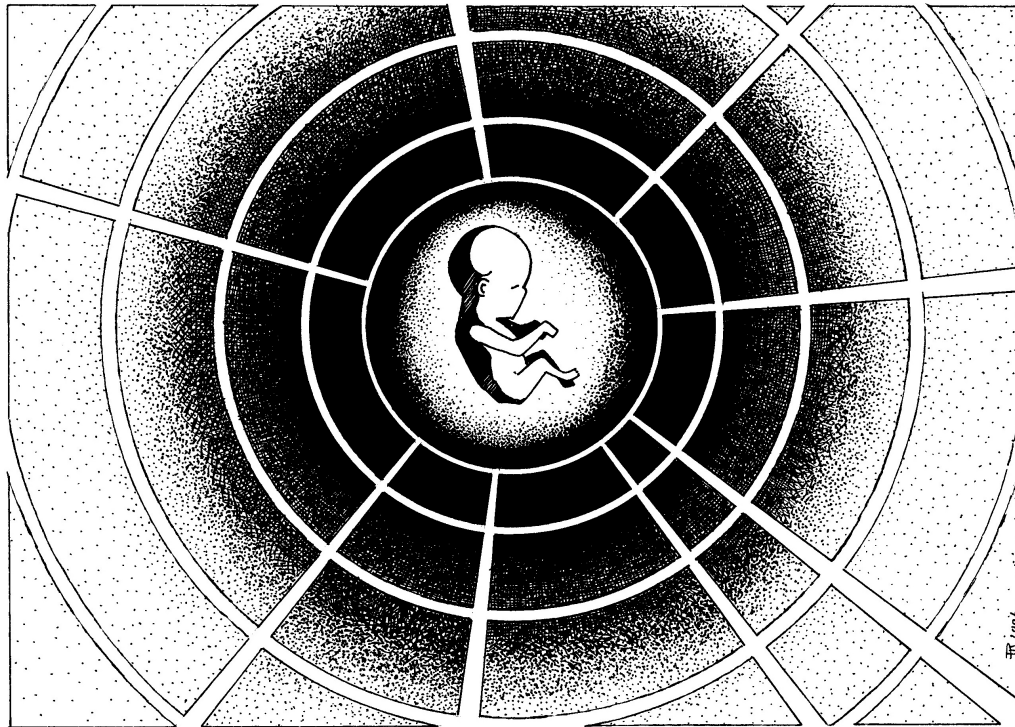
– Kérlek, ezt magyarázd el!

– Az alagúton át csak úgy érhetél ide, hogy hátrahagytad a fizikai létformádat, jelen esetben az emberi testedet. Így ezzel együtt elhagytad az érzékszerveidet is.

Megszűntek számodra az anyagi test okozta korlátok és minden más is, ami korábban e létformával együtt járt. Rád nézve nem érvényesek többé a fizika törvényei, mivel megszűnt emberi mivoltod. Több lettél annál, sokkal több...

– Mivé lettem, Anya?

– Lélek, szellem vagy hívd, aminek akarod. Hidd el, nem ez a lényeg. Egyszerűen olyan lényé váltál, amely képes egyszerre mindent érzékelni. Mindent. A múltban, a

jelenben és a jövőben egyaránt. Hatalmat kaptál, amit ha megtanulsz megfelelően használni, boldog leszel. Igazán boldog. Ezt a hatalmat csak így kaphattad meg, hogy hátrahagytad a tested. Ez a hatalom olyan képességekkel ruház fel, ami már nem egyeztethető a fizikai létformával. Egyszerűen nem fér bele az emberi testbe, túlnő azon.

Ezennel vége a bábállapotodnak. Újszülött vagy!

– Báb...? – kérdezte csodálkozva.

– Tudod: hernyó – báb – pillangó. Biztos emlékszel még. Az ember báb. Te most úgymond pillangóvá váltál, persze képletesen. Kiteljesedett a lelked és immár szabadon szárnyalhatsz. De tévedsz, ha azt hiszed, hogy itt megszűntek a természet törvényei. Ez az állapot, amibe kerültél, ez is a természet egyik törvénye. Előbb-utóbb minden élőlény ide kerül; ahogy a báb pillangóként születik újjá.

– Anya... Miért szólítalak téged Anyának?

– Tudod, én is csak egy kiteljesedett lélek vagyok. Nem lehet másként definiálni. Szólíthatok Anyának, Apának, Tanítónak, Mesternek, Teremtőnek vagy Istennek. Bár-hogy, én megértem.

– Mikor tanulhatom meg használni az érzéseimet?

– A tanításod már elkezdődött. Az első lecke a hallás. Ez úgy történik, hogy a tudatunk közötti információcsere gondolatáramlás formájában jön létre, ahogy ezt már a legelején észrevehetted. A későbbiekben képes leszel arra is, hogy mindent meghallj, ami a Világmindenségben történik, most azonban egyelőre érd be az én hangommal, míg tanulsz.

– Anya, miért van az, hogy néha emberek is képesek arra, hogy meghalljanak téged? Hogyan tudják felvenni veled a kapcsolatot?

– Elmondom. Lehet, hogy már nem emlékszel, de földi pályafutásod alatt gyakran te is meghallottad az én szavaim. Ott voltam már akkor is a gondolataidban. Ez csak akkor lehetséges, ha a fizikális világban az ember már eleget tanult, hogy tovább léphessen. Sokszor meg kell tenni ugyanazt az utat, míg megtanulod, hogy mi az, ami igazán fontos az életben a lelkednek. Mikor egy halandó ezt eléri, azzal méltóvá válik arra, hogy magasabb létformában szülessen újjá és éljen tovább. Amint az emberi lény életében elérkezik ez a pillanat, meghallja a Teremtő hangját belső hang formájában. Ez az a jel, ami arra utal, hogy elég bölcs lett ahhoz, hogy felsőbb osztályba lépjen.

– Azt mondtad, hogy sokszor meg kell tenni ugyanazt az utat...?

– Igen. Ez azt jelenti, hogy amíg nem tanultál eleget, addig a fizikai lényed megsemmisülése után kóbor lélekként fogsz bolyongani lét és nem-lét között, majd vissza kell térned egy másik újszülött testbe, hogy ismét elkezd a földi életet. Ezzel egy újabb lehetőséget kapsz, hogy megtanulj mindent, ami ahhoz kell, hogy aztán a végén tovább léphess. Olyan ez, mint az alsó és felső iskola. Az alapiskola megtanítja a létfenntartást; beléd sulykolja, hogy miként lehetsz úrrá a nehézségeken, így kialakul az életösztön. A középiskola lehetőséget ad, hogy megtaláld az életed célját, megtanít, hogy helyesen dönts, és rávezet arra, hogy meglásd a valóságot. A főiskola pedig ez: Az Asztrálsík – Istenek világa. Itt véghezviheted mindazt, amit tanultál, kibővült érzékeiddel megtapasztalhatod a teljes valóságot és elérheted azt a célt, amiért idáig küzdöttél. Az Élet résztvevője, szemlélője és irányítója lehetsz.

Kis csend következett. Ebből a nyugtató csendből az ifjú tanítvány erőt meríthetett a következő leckéhez. Egyelőre csak a fény volt az egyetlen, amit érzékeln tudott; hozzá kellett szoknia az új állapothoz, hogy már nincs teste.

Aztán ismét a Tanító hangját hallotta a fényből.

– Most jön a másik lecke. Meg kell tanulnod látni mindent úgy, ahogy az a teljes valóságában létezik! Gyere fiam és lásd meg a Világot! Gyere velem a fénybe! Nézz a fény feneketlen mélyébe! Hagyd, hogy a gondolataid szárnyra keljenek és magukkal vigyenek a határtalan tér végtelenjébe!

A tanítvány érezte, ahogy a fény megnyílik előtte: végre látott. Először egy pillanatra azt a testet látta, melyben korábban élt, azután azt a házat, ahol lakott. Ahogy távolodott a háztól, egy város képe bontakozott ki előtte a tornyaival, az utcáival és a tereivel.

Aztán a környező erdők, folyók és tavak is előtűntek. Minél magasabbra emelkedett, annál jobban belátta az egész vidéket. A többi város, mező és szántóföld után az egész ország elétáruult. Majd a szomszédos országok, később a kontinensek is a látóterébe kerültek. Meglátta a tengereket, az óceánokat, míg végül teljes egészében megpillanthatta a Földet, az étellel teli, ragyogó kék bolygót. Búcsú nélkül azonban nem akarta mindezt itt hagyni. Egy rövid időre még visszatért szeretteihez. Gondolataiban felidézte arcukat és szeretetet küldött feléjük. Nem fogja elfelejteni őket soha, és mindig velük lesz, az örökkévalóságig.

Azután elfordult az ékszerként csillogó otthonától, és maga mögött hagyta. De nem végleg. Elindult a mestere vezetésével, hogy felfedezze a teremtés egyéb csodáit.

A Naprendszerrel kezdték. A Nap és az ő kilenc gyönyörű bolygója. Ez csak egy a milliárdnyi csoda közül. A gondolat sebességével suhantak tova, egy ezredmásodperc milliomod része alatt tették meg az utat a Tejútrendszeren át a környező galaxisokig.

Csillagködök, gömbhalmazok, pulzárok, kvazárok, aszteroidák és egyéb égitestek követték egymást, míg egy hatalmas Fekete lyukba behuppantva, téridő görbületeken keresztül, a szingularitáson át egy újabb Univerzumba csöppentek.

A Világegyetemek végtelen láncolatán átröppenne újabb és újabb fizikai törvényszerűségekkel találkoztak, amelyek egy-egy világot irányítottak, de Őket semmilyen körülmények között sem befolyásolhatták.

Mester és tanítvány mindennek fittyet hányva száguldott át a téridő sűrűjében, dacolva mindennemű akadállyal, amelyek rájuk egyáltalán nem lehettek hatással.

Az ifjú tanítvány úgy emlékezett még a régebbi létformája alatti időkből, hogy azt tanították: a fénynél semmi sem haladhat gyorsabban. Hát most kiemelkedő képességeinek köszönhetően megtapasztalhatta, hogy igenis van olyan, ami a fénynél is sebesebb.

Mégpedig ez a gondolat. Ez egyszerűen egy egyetemes pontként képes átszakítani a Téridő szerkezetét. Ezzel a Teremtés összes univerzuma egy pillanat alatt bejárható.

Ezernyi életformával találkoztak; csodálatra méltó volt a Lét eme sokszínűsége. A tanítvány végre megértette: a Világegyetemet a Teremtő azért hozta létre, hogy minél több élet és értelem alakulhasson ki benne. Aztán majd az élőlények alkalmazkodnak a környezetükhöz és tevékeny képviselői lehetnek a társadalmuknak. Megtanulnak alkotni, teremteni és beindulhat a gépezet: mindenből valami új dolog születik. Beindul az élet körforgása és mindenki a létezés örömét érezheti át.

– Nagyszerű – szólt váratlanul a Mester. A második lecke alatt több dolgot is elsajátítottál. Megtanultad látni a világot olyannak, amilyen valójában. Tudsz utazni, szárnyalni a gondolat sebességével. Meglátad a Teremtés célját és az Élet jelentőségét. Most pedig a harmadik lecke következik: érzékelés felsőfokon. Mindennek a részévé kell válnod ahhoz, hogy megtudd, milyenek a dolgok. Alakulj át! Most te magad alkotsz mindent. Íme egy csillag: a Nap. Válj eggyé vele!

A tanítvány így tett. Belehatolt és egygé vált a fortyogó, izzó magmával.

A termonukleáris hő gyönyörét élte át. Ez volt az Élet tüze.

– Most itt egy bolygó, amelyen nincs élet. Nézd meg ezt!

A tanítvány engedelmeskedett és belevetette magát az égítetet alkotó részecskék közé. Itt csak az anyag létezett. Arra gondolt, hogy ez is lehet még egy majdan kialakuló élet bölcsője.

– Itt van a Föld, a te bolygód, ahonnan származol. Nézd meg most külső szemlélőként, majd válj ismét az elemek részévé. A tűz, a víz, a levegő és a föld fantasztikus összhangja, amely lehetővé tette az élet kialakulását. Igen, az egész Galaxisban a Föld az egyik legsodálatosabb élettér az élőlények számára. A tűz melege, a víz íze, a levegő illata, a föld tapintása, a természet csodás hangjai, a növények lassú, de hatékony élete, a fotoszintézis folyamata, a mikrobák ösztönös létfenntartó mechanizmusa így együtt igen ritka és értékes kincsestárát alkotják a Teremtés részeként. Ez valóságos paradicsom, ahol burjánzik az élet. Megbecsülendő! Végül itt vannak az élőlények. Először csak egy embert nézzünk meg! Hatolj a lelkébe!

Megtörtént. Bánat – öröm; szomorúság – derű; harag – szeretet; gonoszság – jószág... Érzések tömkelege árasztotta el a tanítványt. Jó és rossz tulajdonságok váltogatták egymást, vad vágyakkal és szép álmokkal fűszerezve. De ez így volt kerek, hiszen az emberek halandók, vagyis nem tökéletes lények.

– Most pedig jöjjön az egész emberiség! Terjeszd ki a tudatod!

A tanítvány ismét valami lenyűgöző dolgot tapasztalt, bár nem először és nem is utoljára.

Az emberiség berkein belül, a legkülönbözőbb régiók között voltak ugyan kisebb-nagyobb viszályok, de mégis összetartoztak, akár egy nagy család.

Indultak háborúk önzésből, kapzsiságból és hatalomvágyból kifolyólag csakúgy, mint a faji megkülönböztetés és elnyomás miatt. Voltak elnyomók és elnyomottak; kizsákmányolók és hátrányos helyzetűek; gazdagok és szegények; fehérek és színes

bőrűek. De mégis – kozmikus viszonylatban nézve – az embereknek el kell fogadniuk egymást olyannak, amilyenek. Ehhez azonban még sokat kell tanulniuk. Szeretniük kellene egymást, hiszen együvé tartoznak, ők alkotják a nagybetűs Emberiséget. Észre kellene venniük, hogy közel s távol a galaxisban ők így együtt az élet egyik legmagasabb rangú képviselői.

A tanítvány érezte, hogy az emberek – félredobva mindenféle egyéni érdeket és felszínességet – valójában szeretik egymást. A lelkük mélyén megszűnnek az ellentétek és a különbségek; tudják, hogy összetartoznak.

„Emberiség – emberiség” Ez lehetne a szlogen. A remény él és megvan rá az esély, hogy egyszer valóban kitör a béke, ami ugyanis minden teremtett létforma alapállapota.

Az emberiségnek hamarosan vizsgáznia kell. Kizárólag rajtuk múlik, hogy mi lesz az eredmény.

Ha rosszul döntenek, elpusztítják saját magukat, ha pedig még idejében felnyílik a szemük, amíg még nem késő, úgy nem csak magas rangú, de az értelmes Élet méltó képviselői lehetnek intelligenciájukkal és példamutatásukkal világegyetem-szerte.

Ez a hit az, amely élteti a világot.

A tanítvány valami fennkölt, mámorító boldogságot érzett. Egész lényét átjárta a kozmikus öröm.

Mindent és mindenkit szeretett, méghozzá hihetetlen erővel. Átélt a létezés örömet és hálás volt, hogy ő is a Teremtés része.

– Ezzel vége a harmadik, egyben utolsó leckének – szólt ismét a Mester. – Megtanultál mindent, amit kellett, bár még van számodra sok felfedezni való dolog a világ határtalan óceánján. Ezek csak az alapok voltak.

– Mester, csak még két kérdést engedj meg, kérlek!

– Igen, és mi lenne az?

– Ha vissza akarnék menni, élhetnék újból emberként?

– A tanításod alatt korlátlan hatalommal ruháztalak fel. Bármit megtehetsz, amit csak akarsz. A szabad akarat az egyik legalapvetőbb dolog. Természetesen hatalmadban áll az is, hogy ismét fizikai alakot ölt. Választhatod a lét bármely formáját. Persze utána megsemmisülne minden, amit tanítottam neked, mert ez a tudás és hatalom már nem férne el csupán egy emberi testben.

– Te vagy... Isten?

– Nos, ez egy roppant jó kérdés. Nem egészen. Pontosabban csak egy kicsiny része. Tudod, rengeteg sok lélek eléri ezt a fejlettségi szintet, mint te vagy én. Mivel test nélkül nincs sűrűségünk, tömegünk, se kiterjedésünk, így ez nem okozhat problémát. Régen, hosszú idővel ezelőtt, talán én is olyan élőlény voltam, mint te. Talán nem is emberként és talán nem is a Földön léteztem korábban, de ez már abszolút nem fontos. Immár te sem vagy többé tanítvány. Mindenhatóként létezel tovább az örökkévalóságig. Fénnyé váltál és így a Teremtő teljes értékű részévé lettél. Tudod: nem csak az Élet résztvevője, szemlélője, hanem egyben az irányítója is vagy. A lényeg az, hogy itt vagyunk, léteünk és így együtt összefüggő, kiteljesedett kollektív szellemet, a leghatalmasabb tudatú Teremtő Lelket alkotjuk a lét legmagasabb fokán most és mindörökké, akit úgy hívnak: ISTEN.